

Kapitola dvě

PATRICK WALSH BYDLEL v The Bird Streets v západním Hollywoodu – což byla jaksepatří exkluzivní a drahá adresa. Auto mě vysadilo na konci tiché slepé uličky v kopcích nad Sunset Strip. Skrz mříže brány bylo vidět soukromou příjezdovou cestu, mizející za zatáčkou. Spousta zeleně, převážně sukulenty a olivovníky. Jedinou parkovou úpravu kolem mé předchozí bytovky tvořilo parkoviště s přetékajícími popelnicemi.

Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se sebrat trochu kuráže. Aspoň trochu. Protože tohle byl bezpochyby špatný nápad. Přímo děsný, strašlivý nápad. A přesto jsem tu byla, smlouvu podepsanou a peníze na dlani. Hodně peněz. A bude jich ještě víc. Už teď se mi podařilo přestěhovat babču do samostatného pokoje v mnohem hezčím domově důchodců s lepší péčí a zařízením. Taky jsem dala výpověď v obou zaměstnáních a z bytu. Tomu se říká stát na pokraji propasti.

Zčistajasna se brána začala otevírat a já překvapěním couvla. Nejspíš někdo sledoval bezpečnostní kamery. Kolečka mého otlučeného kufru zarachotila na asfaltu za mnou. Přivezla jsem si jen pár oblíbených věcí a zbytek svého majetku jsem uložila do skladiště. Nezbytnou garderobu hollywoodské přítelkyně mi poskytnou. Ať to obnáší cokoli.

A bylo to dobré. Všechno bude skvělé. Jsem dospělá ženská, která to jednoznačně dokáže. Tohle dobrodružství je třeba přijmout a užít si ho.

Sakra jo.

Věřila jsem tomu až do chvíle, kdy jsem ho uviděla stát ve dveřích bílé, rozlehlé jednopodlažní budovy, která byla buď moderní, nebo z poloviny století, nebo od každého kousek. Dům byl v pohodě, ale nedal se srovnat s Patrickem Walshem z masa a kostí. Byl umělecké dílo, které si víc než zasloužilo ten piedestal, na němž stálo. Nemůžete vyrůstat v Los Angeles a nepotkávat celebrity, ale tohle bylo jiné. Jak mě jeho přítomnost zasáhla do srdce a do slabin. Možná si na něj nikdy nezvyknu. Protivné a trapné, vzhledem k tomu, že je teď můj šéf.

Nečekala jsem, že mě uvítá osobně. Představovala jsem si, že bude na něco takového moc zaměstnaný a důležitý. Na někoho, jako jsem já. Neviděla jsem se s ním od toho dne v restauraci. Všechno řešili jeho „lidé“, jakože právníci. Pochybovala jsem, že budu moci během příštích šesti měsíců i jen kýchnout bez výslovného písemného povolení.

Mockrát jsem se v duchu ptala *proč zrovna já?* Jak Angie výstižně konstatovala, byla jsem průměrná. Ale můj nedostatek nápadné krásy zřejmě odpovídal celkové image napraveného-a-už-ne-povrchního-herce, o niž usilovali. Nevím. Nicméně zaplatil mi spoustu peněz za to, abych odstavila svůj život na vedlejší kolej a vzkřísila jeho pověst. Takže se o to budu usilovně snažit.

„Norah,“ pronesl se svráštělým čelem, což zřejmě bylo základní nastavení jeho obličeje. „Ukaž, vezmu ti to.“

„Tak jo.“

„Díky za... ehm... že jsi tu.“